

staa, at det ærede Medlems Kærlighed til disse to Princippers successive Gennemførelse kan være mere end platonisk, naar han praktisk talt gør alle disse Ophævelser, der endda resulterede i den oprivende Paastand, at vi til Slutning kom til at leve i et Land, hvor man har lutter Embedsmænd og ikke mange Borgere. Man ser, at Ordet „lutter“ faar en helt ny Betydning, og at Embedsmændene ikke er Borgere. Det forekommer mig ikke, at det er rimeligt ved dette Lovforslags Behandling at rejse saa oprørende Samfundsspørgsmaal.

Det ærede Medlems Udtalelse om Simplificering af Politiets Arbejde ved Fjernelse af Automobil- og Alimentationssager fra Politiet giver mig heller ikke Anledning til anden Udtalelse end den, at jeg i høj Grad savnede en Paavisning af, hvorledes Arbejdet med Alimentationssagerne kan simplificeres oven i Købet i stor Udstrækning, som det ærede Medlem udtrykte sig, naar disse Sager ikke paa Landet maa lægges over fra Politiet til de kommunale Myndigheder, som i Virkeligheden er dem, der har den største Interesse i at faa disse Bidrag ind. Jeg kan ikke se nogen Simplificering i stor Udstrækning, medmindre det ærede Medlem mener, at Alimentationsbidragene bør bortfalde; det vilde unægtelig være en Simplificering i en Udstrækning, der vilde sikre det ærede Medlem mange nye Stemmer.

Endvidere var det ærede Medlem Hr. Rytter ligesom det ærede Medlem Hr. Axel Møller imod at følge Forslaget med Hensyn til at lægge Tilstaaelsessager og Sager mod professionelle Forbrydere over til Landsretterne. Jeg mener, jeg har svaret derpaa, da jeg sidst havde Ordet, og venter mig egentlig ikke noget af at fortsætte den Diskussion her ved første Behandling. Kun vil jeg gøre det ærede Medlem Hr. Rytter opmærksom paa, at naar de professionelle Forbrydere, hvad der ikke er nogen Tvivl om, i Almindelighed tror, at Landsretterne er gennemgaaende langt strengere end Underrettsdommerne — og det er rigtigt, baade at de tror det, og at Landsretterne virkelig er strengere —, saa er der for mig ingen Tvivl om, at denne almindelige Tro ogsaa vil give sig Udslag hos disse Personer, selv om Landsretten optræder som første Instans og ikke som Appellinstans; de vil i det store og hele frygte Landsretten, naar den skal bedømme deres Meriter, fordi de efter den almindelige Opfattelse anser Landsretterne for strengere overfor professionelle Forbrydere.

Forinden jeg paa ny vender tilbage til det ærede Medlem Hr. Rytter, som har

nogle Bemærkninger til gode angaaende den saakaldte Thorupske Sag eller rettere sagt, den enkelte Dommers Stilling som Embedsmænd, skal jeg kort henvende mig til det ærede Medlem Hr. Axel Møller. Dette ærede Medlem hævdede, at min forleden udførligt fremdragne Hovedbetragtning til Begrundelse af den offentlige Votering for Højesteret som en logisk Konsekvens af vort frie Forfatningssystem for saa vidt i hvert Fald ikke var rigtig, som Logikken dog ikke kunde føre videre end til at kræve udførlige Præmisser. Og det var for saa vidt ogsaa rigtigt rent logisk. Men naar man nu kender Forholdene i det politiske Liv, kender Højesterets Tilbøjelighed til i vanskelige Sager at vige udenom, endog i den allersidste Tid, at vige udenom trods dens Pligt til at give Præmisser — og det maa betyde ganske klare og tydelige Grunde, saa man kan forstaa, hvad Meningen er —, saa vil man indrømme, at Konsekvensen af Hovedbetragtningen er Kravet om offentlig Votering, fordi den fremtvinger den Klarhed og Grundighed, som vi netop saa ofte maa savne under den hemmelige Votering med dennes Kompromiskonklusioner.

I øvrigt takker jeg det ærede Medlem Hr. Axel Møller for hans anerkendende Udtalelser om min Betragtningens Indtrængen i Emnet; der er desværre ingen af de øvrige ærede Medlemmer, der har fundet Grund til at tage dette mere principielle Syn paa Forfatningssystemet op.

Det ærede Medlem Hr. Rytter — det varede ganske vist ikke mange Sekunder, før jeg vendte tilbage til dette ærede Medlem — holdt et Par Spalters Foredrag særlig til Begrundelse af, hvorfor dette ærede Medlem var en varm, en meget varm Tilhænger af offentlig Votering, men først vilde følge denne sin varme Overbevisning, naar han havde overbevist en vis Procentdel af Højesteret om hans egen Overbevisnings Fortræffelighed. Det tror jeg aldrig vil lykkes ham, det ærede Medlem er ganske vist nøjsom i saa Henseende, hvis man skal gaa efter hans Oplæsninger fra Norge, hvor to Medlemmer kan være tilstrækkelige til at fremkalde en Afstemning i Overensstemmelse med den oprindelige, egentlige Overbevisning. Men her i Landet, hvor det ærede Medlem desværre befinder sig, vil han nok rejse rundt paa Møder og agitere for offentlig Votering — senere kalder det ærede Medlem det at lade Sagen hvile og udvikle sig teoretisk, hvad jeg ikke tror den vil blive fed af. Det ærede Medlem vil ogsaa tale varmt for den her paa Rigsdagen, men